

Rama IX Art Museum Foundation

แถมแถมไข่มุกอันดามัน ราวพื้นเมืองภูเก็ต
Painting Phuket, The Pearl of Andaman

Rama IX Art Museum Foundation

๙๕
๖๔

๘๓

๗๒

๖๑

๕๐

๔๙

๔๘

๔๗

๔๖

๔๕

๔๔

๔๓

๔๒

๔๑

๔๐

๓๙

๓๘

๓๗

๓๖

๓๕

๓๔

๓๓

๓๒

๓๑

๓๐

๒๙

๒๘

๒๗

๒๖

๒๕

๒๔

๒๓

๒๒

๒๑

๒๐

๑๙

๑๘

๑๗

๑๖

๑๕

๑๔

๑๓

๑๒

๑๑

๑๐

๙

๘

๗

๖

๕

๔

๓

๒

๑

๙๕

16 กุมภาพันธ์ - 31 มีนาคม 2548

ณ ชั้น 1, 2 หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
ถนนราชดำเนินกลาง กรุงเทพฯ

on 16th February - 31st March 2005

at The 1st, 2nd Floors, The Queen's Gallery.
Ratchadamnoen Klang Road, Bangkok

7 - 20 เมษายน 2548

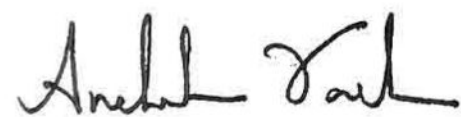
ห้างเซ็นทรัล เฟสติวัล ภูเก็ต

on 7th - 20th April 2005

at Central Festival Phuket

The campaign of "Tam Taeng Pearl of Andaman Wat Fan Muang Phuket" helped me to fulfill my dreams. With the assistance of national artists who came to portray the beauty of Phuket into the canvas. This legendary art will be a legacy for our next generation which will reveal the genuine beauty of Phuket in 2004. Also, it can be served as historical chronicle to demonstrate how Phuket will be changed a century from now.

I would like to express my sincere gratitude to both national artists and artists who gave us a valuable art heritage. This campaign will inspire our people to be more conscious about the nature and be proud of their motherland. This in turn will motivate them to cherish and help to preserve the beauty of Phuket for as long as mother nature permits.

(ANCHALEE VANICH TEPHABUTRA)

CHIEF EXECUTIVE

Rama IX Art Museum Foundation

โครงการ "แต้มแต่งไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมืองภูเก็ต" เป็นการเติมเต็มความฝันของดิฉันให้เป็นความจริง เพราะได้ฝันที่จะให้ชาติได้รังสรรค์ความงามของภูเก็ตไว้บนผืนผ้าใบ เพื่อเป็นตำนานเล่าขานแก่คนรุ่นต่อไปได้ว่า ความงามของภูเก็ตในช่วงพุทธศักราช 2547 เป็นอย่างไร และในอนาคตอีกนับร้อยปี ธรรมชาติและความงามของภูเก็ต ไข่มุกแห่งอันดามันจะคงสภาพได้เช่นไร

ดิฉันขอขอบพระคุณ ศิลปินแห่งชาติ กลุ่มศิลปินทุกท่านที่ให้เกิดภูเก็ต พร้อมได้มอบมรดกอันล้ำค่าทางศิลปะให้แก่เยาวชนคนภูเก็ต เพราะดิฉันเชื่อว่าศิลปกรรมดังกล่าวจะช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้เยาวชนเกิดความรักธรรมชาติ มีความภูมิใจในแผ่นดินแม่ และเขาเหล่านั้นจะช่วยกันรักษาและจรรโลงให้ภูเก็ตมีความงดงามเช่นนี้ตราบนานเท่านาน

(นางอัญชลี วานิช เทพบุตร)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

สารจาก หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ มีความยินดีที่ได้มีส่วนร่วมในการจัดนิทรรศการศิลปกรรม “แต้มแต่งไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมืองภูเก็ต” ที่ศิลปินอิสระทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศรวม ๗๐ ท่าน เดินทางไปเยือนจังหวัดภูเก็ต เมืองท่องเที่ยวสำคัญ ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๗ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกประทับใจในทัศนียภาพอันสวยงาม และสร้างสรรค์เป็นผลงานจิตรกรรมหลากหลายรูปแบบ จำนวน ๒๑๐ ภาพ

หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าฯ ขอแสดงความยินดี และขอบคุณศิลปินทุกท่าน รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ที่ได้ร่วมกันนำผลงานศิลปะที่มีคุณค่ามาจัดแสดงในนิทรรศการครั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้สาธารณชนได้สัมผัสกับความงดงามทางธรรมชาติ ความมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น และวิถีชีวิตผู้คนของจังหวัดภูเก็ต อันเป็นที่น่าชื่นชม หวังแทน และควรค่าแก่การอนุรักษ์สืบต่อไป หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าฯ ยังหวังว่านิทรรศการครั้งนี้จะมีส่วนช่วยฟื้นฟูและเยียวยารักษาจิตใจให้กับชาวภูเก็ตที่ต้องประสบกับภัยพิบัติทางธรรมชาติเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๗

หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

Rama IX Art Museum Foundation

Message from The Queen’s Gallery, Bangkok

The Queen’s Gallery is pleased to participate in organizing an art exhibition “Phuket Painting, The Pearl of Andaman” in which 70 Thai and foreign artists were invited to visit Phuket Island, the hub of tourism in the Andaman Sea in November 2004. Natural beauty of Phuket has greatly inspired these artists to create a total of 210 paintings, depicting history, natural beauty, and the cultural life of the island.

The Queen’s Gallery would like to thank all participating artists and the Phuket Provincial Administration who have conceived and created artworks for the exhibition. Viewing the exhibition provide the public with an opportunity to experience for themselves the spectacular natural beauty, history, the cultural life of Phuket. These artworks reflect the views from artists who have seen, absorbed, and were impressed by Phuket. These values will be a memorable and proud treasure for all the Thai people until the end of time if we keep on preserving and creating. Also, the Queen’s Gallery wishes that this exhibition will help in the healing and recovery for Tsunami victims in Phuket.

The Queen’s Gallery, Bangkok

โครงการสร้างสรรค์ศิลปกรรม “แต้มแต่งไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมืองภูเก็ต”

1. หลักการและเหตุผล

จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีทัศนียภาพอันสวยงาม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ทำรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนมาก ถือได้ว่าเป็นจังหวัดที่มีเศรษฐกิจดีแห่งหนึ่ง มีความงามของธรรมชาติทางทะเลที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นซึ่งสมควรที่จะได้รับการส่งเสริมให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวอย่างแพร่หลาย ประกอบกับตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ดังนั้น เพื่อให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตมีเอกลักษณ์ มีความโดดเด่น ซึ่งมีการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยว ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต ของคนในท้องถิ่น ในลักษณะของงานศิลป์ที่หลากหลายรูปแบบ ทั้งในแบบเหมือนจริงและแบบนามธรรม เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวอยากไปสัมผัสความงดงามทางธรรมชาติ ความมีคุณค่าของขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมตลอดถึงโบราณสถาน องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจึงได้จัดโครงการสร้างสรรค์ศิลปกรรม “แต้มแต่งไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมืองภูเก็ต” ขึ้นเพื่อเพิ่มพูนทักษะงานศิลปะ ถ่ายทอดความรู้สึกประทับใจความงดงามทางธรรมชาติในลักษณะงานศิลปะ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตอีกทางหนึ่ง

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อเชิดชูความงามของธรรมชาติแถบทะเลอันดามัน และเผยแพร่วัฒนธรรมของท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต
- 2.2 เพื่อให้เห็นคุณค่าของการอนุรักษ์
- 2.3 เพื่อส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว
- 2.4 เพื่อให้ศิลปิน ทั้งจากส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และศิลปินต่างประเทศได้ร่วมสร้างสรรค์งานศิลป์ที่แสดงออกถึงความงามในธรรมชาติที่น่าทึ่งแทน
- 2.5 เพื่อให้เยาวชน นักเรียน นักศึกษา ได้ศึกษาและเพิ่มพูนทักษะงานศิลปะร่วมกับศิลปินที่มีชื่อเสียง
- 2.6 เพื่อสร้างความรู้สึกร่วมต่อความประทับใจในธรรมชาติ เพื่อให้เห็นคุณค่าที่สัมพันธ์กันของความงามทางธรรมชาติ และนำไปถ่ายทอดเป็นงานศิลป์

3. วิธีการดำเนินงาน

ขั้นตอนที่ 1 - นำศิลปินทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และศิลปินต่างประเทศ จำนวน 70 ท่าน เดินทางมาท่องเที่ยวระหว่างวันที่ 18-22 พฤศจิกายน 2547 เพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานศิลปกรรมที่มีคุณค่า แสดงออกถึงความงามของธรรมชาติ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี และศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น

- นำเยาวชน นักเรียน นักศึกษา จากโรงเรียนต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ตจำนวน 30 คน ร่วมศึกษาและเพิ่มพูนทักษะในงานศิลปะจากศิลปินที่มีชื่อเสียงและมีผลงานดีเยี่ยม

ขั้นตอนที่ 2 - นำผลงานภาพเขียนทั้งหมด จัดแสดงเป็นนิทรรศการศิลปะ หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ กรุงเทพมหานคร เดือนมีนาคม 2548 และจังหวัดภูเก็ต เดือนเมษายน 2548

4. ลักษณะผลงาน

เป็นงานจิตรกรรมของศิลปินที่ร่วมโครงการท่านละ 3 ชิ้น ขนาดไม่น้อยกว่า 0.24 ตารางเมตร หรือไม่น้อยกว่า 40 x 60 เซนติเมตร โดยประมาณ และศิลปินส่งมอบผลงานแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตท่านละ 1 ชิ้น เพื่อสาธารณประโยชน์ต่อไป

5. ระยะเวลาและสถานที่ดำเนินโครงการ

18 - 22 พฤศจิกายน 2548	ศิลปินเดินทางไปจังหวัดภูเก็ตเพื่อเก็บข้อมูลและสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ
15 มกราคม 2548	ศิลปินส่งผลงานจิตรกรรมท่านละ 2 ชิ้น เพื่อบันทึกภาพ เตรียมทำสิ่งพิมพ์
กรุงเทพฯ	ส่งที่ อาจารย์ศราวุธ ดวงจำปา ภาควิชาประติมากรรม คณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากร หรือส่งที่ คุณสมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ โทรศัพท์ 0-2924-3904 และ 0-1841-7738
ภาคใต้	ส่งที่ คุณลัมฤทธิ์ เพชรคง โทรศัพท์ 0-6273-5440 คุณมุฮัมมัด โรจนอุดมศาสตร์ โทรศัพท์ 0-9737-8879
20 กุมภาพันธ์ 2548	ส่งผลงานทั้งหมดเพื่อเตรียมจัดนิทรรศการ
มีนาคม 2548	นิทรรศการที่หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ กรุงเทพฯ
เมษายน 2548	นิทรรศการที่จังหวัดภูเก็ต

6. งบประมาณดำเนินการ

เบิกจ่ายจากข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปี 2548 ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ งานศาสนา วัฒนธรรมท้องถิ่น หมวดค่าตอบแทน วัสดุ ประเภทรายจ่ายเกี่ยวกับการรับรองและพิธีการ (รายละเอียดตามภาคผนวกแนบท้ายโครงการ)

7. ผู้รับผิดชอบโครงการ

สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

8. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

8.1 เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และประชาชนในพื้นที่ จะได้ร่วมชื่นชมความงามของธรรมชาติ วัฒนธรรม ในแง่มุมทางศิลปะ

Rama IX Art Museum Foundation

8.2 เกิดความรู้สึกหวงแหน และเห็นคุณค่าของการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และศิลปวัฒนธรรม
ขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่น

8.3 ก่อให้เกิดแนวคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ และความสัมพันธ์อันดีระหว่างเด็ก เยาวชน และเหล่าศิลปิน

8.4 เยาวชน นักเรียน นักศึกษา ได้ศึกษาและเพิ่มพูนทักษะงานศิลปะ มีความเข้าใจทางศิลปะมากยิ่งขึ้น และ
เห็นความร่วมมือกันของคนในสังคม

8.5 ประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต นักท่องเที่ยวเกิดความรู้จักประทับใจในงานศิลป์
และอยากให้สัมผัสกับความงามทางธรรมชาติ ซึ่งจะก่อให้เกิดรายได้สู่จังหวัดภูเก็ต

9. ผู้เสนอโครงการ

นายเฉลิมชัย โชติกวนิชย์

หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด

คณะกรรมการฝ่ายจัดนิทรรศการ/ประกวดภาพวาด

1. นายสมศักดิ์	รักษุ์สุวรรณ	ประธานกรรมการ
2. นายปริญญา	เสียมหาญ	กรรมการ
3. นายศราวุธ	ดวงจำปา	กรรมการ
4. นายธรรมบุญ	เรืองสวัสดิ์	กรรมการ
5. นายพลุต	มารอด	กรรมการ
6. นายสมใจ	ภัตติศิริ	กรรมการ
7. นายสัมฤทธิ์	เพชรคง	กรรมการ
8. นายอารีย์	คงพล	กรรมการ
9. นายมุขำหมัด	โรจนอุดมศาสตร์	กรรมการ
10. นายวสิน	กำเหน็ดรัตน์	กรรมการ
11. นางสาวขวัญใจ	วีรสัตยานนท์	กรรมการ
12. นางกานดา	แทบทับ	กรรมการ/เลขานุการ

“บันทึกแค้นแค้นไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมืองภูเก็ต”

พิษณุ ศุภ.

ก่อนที่จะเล่าถึงวันใๆที่พวกเราเหล่าศิลปินได้ร่วมแรงร่วมใจกันไป “แค้นแค้นไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมืองภูเก็ต”
ในช่วงระหว่างวันที่ 18-22 พฤศจิกายน 2547 คงจะต้องขออนุญาตกล่าวถึงเหตุการณ์มหาวิบัติภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิ
ที่กวาดเอาชีวิตผู้คนในประเทศเราหลายพัน และประเทศในขอบมหาสมุทรอินเดียอีกจำนวนสองแสน เป็น
ปรากฏการณ์จากธรรมชาติที่รุนแรงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้คนแถบนี้มาก่อน คร่าชีวิตและทำลายทรัพย์สินเป็นอันดับ 3
ที่เคยเกิดขึ้นบนโลกใบนี้ของเรา ธรณีพิบัติครั้งนี้เกิดขึ้นกับ 6 จังหวัดทางภาคใต้ของเรา ซึ่งภูเก็ตเป็นเกาะที่อยู่ใน
เป้าหมายของสึนามินี้ด้วย จากภาพอันงดงามด้วยธรรมชาติทางทะเลที่พวกเราพากันไปบันทึกด้วยปลายพู่กันเพียง
ชั่วเวลาที่ผ่านมาไปเพียงเดือนเดียว ขายขาดของภูเก็ตด้านตะวันตกเกือบทั้งหมดก็พังพินาศ จะบอกว่าเราโชคดียังคงจะไม่
เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เราได้ไปสัมผัสกับความงดงามแห่งไข่มุกอันดามันแล้วจึงเกิดมหันตภัย คงจะต้องบอกว่า
พวกเรามีโอกาสดีที่ได้บันทึกภาพของภูเก็ตด้วยศิลปกรรมอันแสนงามไว้เป็นประวัติศาสตร์ก่อนที่จะเกิดฆาตกรรมด้วย
น้ำมือของธรรมชาติด้วยกัน

โชคดี (อีก) ที่สมาชิกของพวกเราทุกคนปลอดภัย ผมเองพอเกิดเหตุการณ์เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 ผมก็
นึกแวบอยู่ในใจว่าคงจะมีพวกเราที่เป็นเหยื่อภัยร้ายนี้อย่างแน่นอน แต่พอโทรฯ เช็คสอบถามจากพรรคพวกก็ปรากฏ
เป็นความมหัศจรรย์ว่าไม่มีศิลปินจิตรกรในสาขาอาชีพต่างๆ ต้องประสบเคราะห์กรรมจากสึนามิเลย อาจเป็นเพราะ
วาระดาศิลปินนี้มีสัญชาตญาณพิเศษที่ยังรู้ดินฟ้าเหมือนกับชาวเลเผ่ามอเก้นที่หมู่เกาะสุรินทร์และบรรดาลสัตว์ป่าใน
วนอุทยานทั้งที่อินเดียและศรีลังกา ปรากฏว่าพวกเขาไม่มีการสูญเสียถึงชีวิตเลย ด้วยพวกเขามีสัญชาตญาณในการ
ระวังภัย พากันอพยพหนีขึ้นไปอยู่บนภูเขาทั้งหมด

เรื่องของชาวมอเก้นที่หมู่เกาะสุรินทร์นี้เช่นกันที่ผมติดตามข่าวอย่างใกล้ชิด ทั้งจากนาธาน โอมาน และอัน
สราวดี ดาราวิทยุรุ่นที่ไปติดอยู่อ่าวบอนเล็กที่อยู่ของมอเก้นทั้งนี้เป็นเพราะว่าผมรู้สึกมีความผูกพันกับพวกมอเก้นอยู่มากๆ
อาจจะเห็นว่าผมกับศิลปินได้ไปพบพวกเขาเมื่อปีก่อนโน้นเอง ได้พบกับความใสซื่อบริสุทธิ์ของมอเก้น ได้เห็นกระต๊อม
เสาสงูทรงสมณะดงามโดดเด่นอยู่กลางทะเลใส เช่นกันที่ผมเดาผิดคิดว่าพวกเขาและดาราคนโปรดทั้งสองของผม
น่าจะเสียชีวิตทั้งหมดทั้งนี้ผมได้คิดสะระตะเปรียบเทียบเอาเองว่า ขนาดคนในเมืองที่มีความฉลาดรอบรู้ยังตายกันเป็นเบือ
นับประสาอะไรกับชาวเลร่อนเร่อย่างมอเก้นจะรู้อะไร

ปรากฏว่าทุกคนที่นั่นปลอดภัย พวกเขาหนีตามฝูงสัตว์เลี้ยง (ควาย) ขึ้นไปบนภูเขา ความรู้จากภัยทางทะเล
นี่เป็นคำสอนที่พวกบรรพบุรุษได้เตือนให้พวกเขาระวังภัยจากความผิดปกติของทะเล เมื่อน้ำลดลงอย่างผิดปกติ เขา
เรียกมันว่าเป็น “มนต์ดำ” ต้องรีบหนีขึ้นภูเขา

และการที่พวกเขาปลูกที่พักอาศัยอยู่ในอ่าวด้านในของทะเล คืออยู่ฝั่งตรงข้ามกับด้านทะเลอันดามัน เกาะทั้ง
เกาะจึงเป็นป้อมปราการป้องกันพวกเขาอยู่แล้ว ต่างกับรีสอร์ท โรงแรม สถานบันเทิง และชายหาดต่างๆ ที่ต่างก็พยายาม
เผชิญหน้ากับธรรมชาติให้มากที่สุด รุกล้ำธรรมชาติกันอย่างสุดๆ จึงพบกับหายนะอย่างสุดๆ เมื่อสึนามิมาเยือน

เหตุการณ์นี้จึงต้องของดวาระกับภูมิปัญญาของชาวมอเก้น และสัญชาตญาณอันยอดเยี่ยมของเหล่าสัตว์ป่า
ทั้งหลาย

และแน่นอนว่าในนามของศิลปินขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งสำหรับผู้เสียชีวิตและผู้สูญเสีย ขอให้กำลังใจลูกชิ้นเริ่มต้นต่อสู้กันใหม่ เชื่อว่าหากเราได้ใช้ภูมิปัญญาอย่างมีสติ ใช้ข้อบกพร่องในอดีตมาเป็นบทเรียน อีกไม่นานเรา จะกลับมาสู่สภาพเดิมและไม่กลับไปย้อนรอยชะตากรรมอีก

ภูเก็ตต้องเป็นไข่มุกเม็ดงามแห่งอันดามันตลอดไป

ดี เดย์ ภูเก็ต 18 พฤศจิกายน 47

ขอย้อนนำผู้อ่านกลับไปสู่วันคืนอันสดใสที่บรรดาชาวศิลปินออกเดินทางไปสู่ภูเก็ต ศิลปินชาวใต้หลายคนตรึง ขึ้นมาเอง โดยเฉพาะกับศิลปินต่างประเทศจากสิงคโปร์ มาเลเซีย ขึ้นเครื่องบินมา จะมีก็แต่ศิลปินส่วนกลางจากกรุงเทพฯ นี่แหละที่ได้รับการดูแลเป็นพิเศษ โดยจัดรถบัสนาคาใหญ่ 2 คันวิ่งลงตรงดิ่งมาภูเก็ตเลย

เราออกเดินทางจากมหาวิทยาลัยศิลปากร คลังชั้น เทียบๆ ทุ่มหนึ่ง เลยเวลาที่กำหนดไว้ (18.00 น.) เพียง ชั่วโมงเดียว พวกเราชาวศิลปะถือว่าข้ากว่าเวลานัดไปเพียงชั่วโมงนี้ถือเป็นเรื่องปกติ เพราะถึงอย่างไรข้อแก้ตัวมตะ สำหรับชาวกรุงเทพฯ ก็คือ...รถติดวะ

ในที่สุดเราก็ให้อภัยกันได้

โครงการนี้มีชื่ออันไพเราะเพราะพริ้งว่า โครงการสร้างสรรค์ศิลปกรรม “แต้มแต่งไข่มุกอันดามัน วาดฝันเมือง ภูเก็ต” องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต โดยท่านนายก อบจ. อัญชลี วานิช เทพบุตร เป็นเจ้าของโครงการ และมีคุณฉิ (สมศักดิ์ รักษ์สุวรรณ) เป็นหัวหน้าทีมผู้จัดการประสานงานนัดแนะให้ศิลปินเกือบ 100 คน มาร่วมทำงานวาดรูป บันทึกรความงดงามของภูเก็ตไข่มุกแห่งอันดามันไว้ เพื่อกิจการการท่องเที่ยวของเมืองภูเก็ต และโดยความมุ่งหวังอยู่ลึกๆ ว่าสักวันหนึ่งศิลปกรรมที่พวกเราสร้างสรรค์ขึ้นนี้อาจจะได้ไปเก็บรักษาไว้ในหอศิลป์ หรือพิพิธภัณฑ์ศิลปะของเมืองภูเก็ต (ถ้ามี) ที่ผู้บริหารเมืองภูเก็ตได้เห็นคุณค่าและจัดสร้างที่เก็บรักษางานศิลปะขึ้นอย่างเป็นทางการ

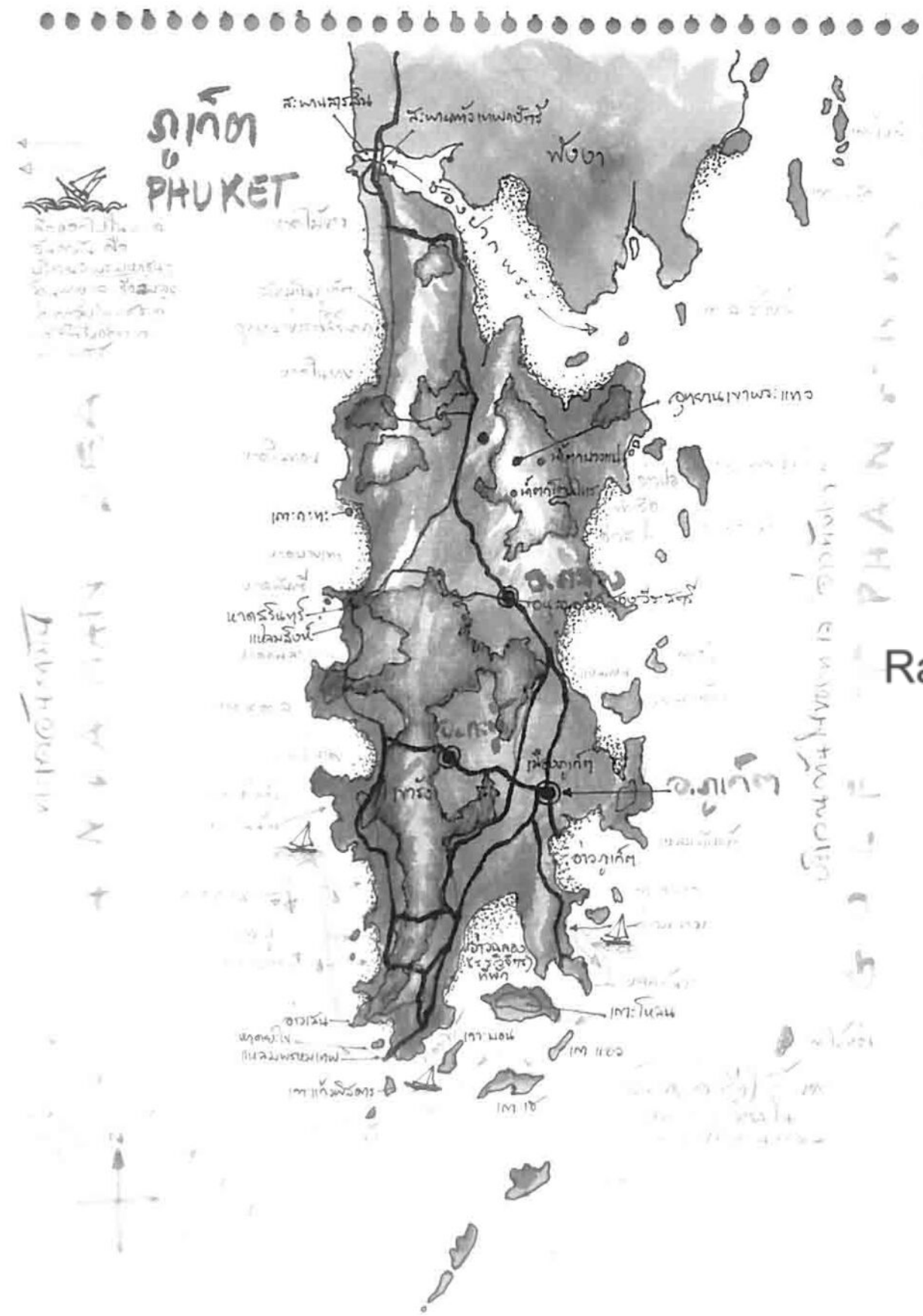
อันว่านามคุณฉินี่เป็นที่ยอมรับนับถือกันในหมูศิลปินว่ามีศักยภาพเพียงพอ ที่พอตีม้องร้องป่าวขึ้นมาครั้งใด เหล่าศิลปินก็จะมารวมตัวกัน คุณฉินี่เคยทำโครงการอย่างนี้มาแล้วครั้งแรกที่จังหวัดตรัง ครั้งที่สองเมื่อปีก่อนร่วมกับการท่องเที่ยวภูเก็ต กระบี่ และพังงา พาเราเดินทางหัวปักหัวปำเหน็ดเหนื่อยแทบไม่มีเวลาเขียนรูป

มาครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม เน้นเฉพาะเจาะจงที่เกาะภูเก็ต จากประสบการณ์ทั้งสองครั้งที่ผ่านมาน่าจะทำให้ผู้จัด ได้บทเรียนว่า มัวแต่เที่ยวเลยไม่ได้งาน (ศิลปะ) คราวนี้เลยจัดโปรแกรมให้มีเวลาได้หยุดเดินทางมากหน่อย จำได้ว่า เมื่อคราวก่อนแค่เดินเรือเลาะขอบอันดามันจากภูเก็ตขึ้นไปสิมิลัน และหมู่เกาะสุรินทร์ใช้เวลาเป็นวันๆ พอถึงเกาะก้อ ล้มตัวลงหมดแรง คราวนี้ก็คิดว่าพวกเราจะมีเวลาทำงานมากขึ้น แต่จะอย่างไรก็เป็นเวลาที่จำกัดเพราะเราก็มีเวลาอยู่ที่ ภูเก็ตเต็มๆ แค่ 4 วันเท่านั้น 4 วันนี้จะให้ทุกคนเป็นนักเรียนกินนอน หรือนิสิตเรียนตึกกันไปหมดก็คงเป็นไปไม่ได้ คนที่ยืนยันรักษาวลามาากๆ ก็ทำไป ส่วนคนที่เขานัดโอภาปราศรัยมีมนุษยสัมพันธ์มากๆ ทำงานแต่น้อยก็ไม่ใช่ไร ขอให้อกลับไปบ้านแล้วมีงานส่งมาร่วมแสดงกันในนิทรรศการเป็นไปใช้ได้... ไม่ผิดกติกา... ไม่บาป

สำหรับคนที่ไม่มีผลงานส่งกลับมาเลย ก็ไม่มีใครว่าท่านอีก เพราะท่านโตแล้ว เป็นผู้ใหญแล้ว รอแต่ให้ท่าน ตำนานตัวท่านเองเมื่อวันที่เกิดสำนึกขึ้นได้เท่านั้น

ว่าแต่ว่าโครงการอย่างนี้ของคุณฉินี่ฮอตฮิตขึ้นมาเรื่อยๆ เรื่องกินฟรี เทียวฟรีนั้นไม่ใช่เรื่องสุดยอดของชีวิต ศิลปินหรอก แต่ช่วงเวลาอันมีค่าที่บรรดาศิลปินต่างถิ่นต่างที่ได้มาพบปะพูดคุยสังสรรค์เสกกันนั้นแหละ เป็นความ สำคัญสุดยอด

ได้กินดี มีเพื่อนดี และได้คิด (สร้างสรรค์) ดีๆ ก็เป็นสุดยอดของประสบการณ์การเดินทางแล้ว

Rama IX Art Museum Foundation

ภูเก็ทเกาะสวรรค์ วิลลาวัลย์หนึ่งไม่มีสอง

ผมยังจำได้ดีถึงคืนที่มานอน เมื่อการเดินทางบนรถบัสมาภูเก็ตคราวก่อน คือต้องทนดู VDO ตลกคาเฟ่ไปค่อนข้างกว่าที่จะปิดทีวีได้หลับนอนกัน นอนดึกนั้นยังพอทน แต่ที่ทนไม่ไหวคือการที่มีทีวีรายการสดทรมานมาที่มลูกตาตลอดคืน เรื่องแบบนี้จะไปโทษใครก็ได้ เป็นการบริการของคนรถที่จัดบริการตามรสนิยมของเขาเท่าที่มี มาคราวนี้ผมมีแผนแก้คือผมเตรียม VCD ของผมมาเอง เลือกเอาที่ผมชอบ ต้องรสนิยม มีทั้งคอนเสิร์ตวัยรุ่น มีทั้งหนังตลกๆ ที่เป็นศิลปะเหมาะแก่ชาวศิลป์ ก็อาจจะไม่ต้องรสนิยมบางท่านก็เป็นไปได้ แต่ช่วยไม่ได้ ผมเตรียมของผมมาเรียบร้อยแล้ว

การเดินทางลงภูเก็ตคราวนี้ เขาจัดรถเป็น 2 คัน คันของผมได้ยินเสียงจากคนหนุ่มๆ บอกว่า

“อาจารย์ไปอยู่คันคนแก่ครับ”

เป็นอันว่าอีกคันจึงเป็นคันคนหนุ่ม มีเสียงประเภทน้ำเปลี่ยนนิสัยเตรียมกันไว้เพียบ คาดว่ารถคันดังกล่าวน่าจะไม่ต้องหลับนอนกันทั้งคืน ส่วนคันคนแก่มีหนังตลกๆ ดูก็เจียมตัวพอแล้ว

เหตุการณ์ไม่เป็นอย่างที่คาดคิด เพราะพอลงกินอาหารรอบดึกที่ชุมพร มีสายลับส่งข้อมูลมาเล่าให้ฟังจากรถคนหนุ่มว่า

“ได้ดูหนังความบอยแซก หรือความบอยอินเดีย ยาว 3-4 ชั่วโมงแล้วยังไม่ยอมจบ ทั้งเดินระบำ ร้องเพลง และยิงกันหุบดิน อาจารย์มี CD ตลกๆ อุทิศให้คันคนหนุ่มได้บ้างไหมครับ”

ผมก็ได้แต่หัวเราะละใจ เพราะ VCD ที่เหลือของผมดันไปอยู่ในกระเป๋าทิ้งทิ้งรถ จะให้แลกกับคอนเสิร์ตอะคาเดมีแพนด้าเซีย ผมก็ต้องไปดูหนังความบอยอินเดียใครจะไปยอม

จากนี้ไปเราคงได้นอนหลับไปจนถึงภูเก็ตตอนเช้าๆ พอดี ก่อนจะหลับและก่อนถึงภูเก็ตเกาะสวรรค์ เราหาพื้นที่ความทรงจำกับภูเก็ตในอดีตกันสักนิด

ย้อนอดีตกันสุด ๆ เลยจะดีไหม เอากันตั้งแต่เปลือกโลกเริ่มเย็นกันเลยนะ

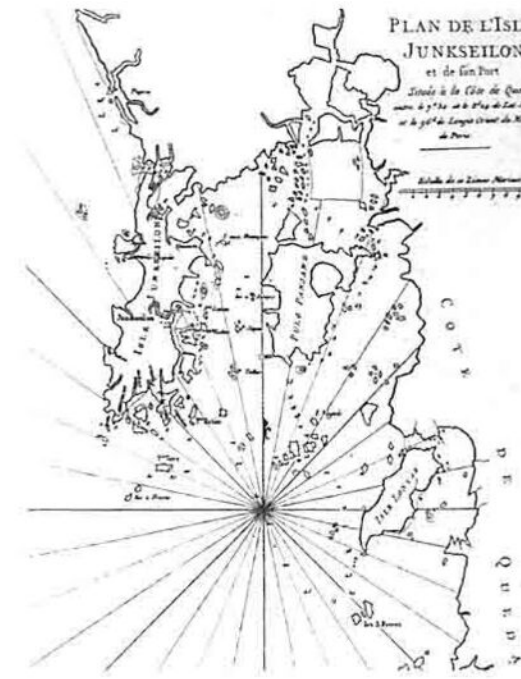
เอาจริงๆ ไม่ได้โม้ เขารู้กันว่าจากสุราษฎร์ธานีลงมาพังงาจนถึงภูเก็ตนี้ มันมีรอยเลื่อนของเปลือกโลกเป็นแนวลงใต้เฉียงไปทางทิศตะวันตกผ่านมาทางปลายแหลมภูเก็ตที่อยู่ทางทะเลด้านใน เดิมแผ่นดินภูเก็ตเป็นแผ่นดินเดียวกับแผ่นดินใหญ่ที่พังงา แต่รอยเลื่อนนี้เองที่ดันให้แหลมในส่วนของภูเก็ตต้องหลุดออกจากแผ่นดินใหญ่เกิดเป็นเกาะขนาดใหญ่ และเกิดเป็นช่องปากพระตรงที่สะพานสารสินทอดข้ามมานานั่นแหละ

มีหลักฐานจากบันทึกของปโตเลมีเมื่อประมาณ พ.ศ. 700 ทำให้เชื่อได้ว่า “แหลมตะโกลา” หรือในสมัยต่อมาเรียก “จังซีลอน” กล่าวถึง คือแหลมภูเก็ตที่ยังไม่แยกตัวออกมาจากแผ่นดินใหญ่ กลายเป็นเกาะขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศนี้

และหากไม่เชื่อหลักฐานจากปโตเลมี ก็ให้ดูรอยแยกตรงปากช่องพระบริเวณแผ่นดินพังงาและแผ่นดินภูเก็ต หากยกเอาชนกันได้ก็จะเหมือนจิ๊กซอว์ที่เข้ากันได้สนิทพอดี

รอยแยกรอยแตกของแผ่นดินในบริเวณนี้ จึงน่าจะเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อครั้งหลังพุทธศตวรรษที่ 7 ลงมาคือหลังจากที่ปโตเลมีเดินทางผ่านสุวรรณภูมิลงมาสู่แหลมมาลายู มันเป็นไปได้เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 ก็เกิดแนวเลื่อนของแผ่นดินพาดยาวเลาะริมทะเลอันดามันลงไปจนถึงสุมาตรา แต่นั่นมันก็ 1,000 กว่าปีมาแล้วถึงมาเกิดขึ้นอีกครั้ง

ทีนี้เรามาดูความสำคัญของแผ่นดินบริเวณที่ถูกเรียกกันมาว่า “แหลมตะโกลา” “จังซีลอน” “เมืองตะกั่วกลาง” “เมืองถลาง” “เมืองถลาง” “เมืองภูเก็ต” “มณฑลภูเก็ต” และจังหวัดภูเก็ต ก็อย่างว่าอ่านดูเพียงชื่อใช้เรียกภูเก็ตที่ยาวหลายบรรทัดนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของภูเก็ต จากอดีตอันไกลโพ้นมาจนถึงปัจจุบัน จากที่กล่าวถึงไว้ในแผนที่

แผนที่โบราณ เกาะภูเก็ต แหลมจังซีลอน

ของนักภูมิศาสตร์ชาวกรีกนามปโตเลมีแล้วไล่เรียงกันลงมาตามยุคสมัย ภูเก็ตเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรตามพรลิงค์ อาณาจักรศรีวิชัย อาณาจักรศรีธรรม อาณาจักรสุโขทัย อาณาจักรอยุธยา กรุงธนบุรี และมาจนถึงรัตนโกสินทร์ในปัจจุบัน ทั้งหมดใช้เวลาสืบเนื่องกันมาเกือบ 2,000 ปี

นั่นแสดงให้เห็นว่า “ภูเก็ต” คือสวามิภักดิ์ที่ใครผ่านมาก็ต้องมาแวะเยี่ยมชมตั้งแต่ยุคที่ฝรั่งเขาเดินทางมาดินแดนสุวรรณภูมิอันมั่งคั่ง ก็จำเป็นต้องผ่านภูเก็ตเพื่อลงไปทางใต้หรือขึ้นไปสู่แผ่นดินใหญ่ทางทิศเหนือ คุณค่าดั้งเดิมที่โลกมอบให้ภูเก็ตมาตั้งแต่สร้างโลกก็คือแร่ธาตุอันอุดมสมบูรณ์ แร่ดีบุกจากใต้ธรณีพิภพหาค้นมาทั้งดัตช์ อังกฤษ ฝรั่งเศสต่างก็มีความประสงค์ที่จะเข้ามาจับจองเป็นเจ้าของผูกขาดการค้าดีบุกกันและรวมไปถึงความต้องการที่จะเป็นเจ้าของแบบยั่งยืน ชนิดที่ฝรั่งเคยทำมาแล้วกับดินแดนทางใต้เราลงไปทั้งหมด (ปีนัง มาเลเซีย สิงคโปร์ และชาว) มีหลักฐานการทำสัญญายินยอมการค้าขายแร่กันมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าทรงธรรม สมเด็จพระนารายณ์มหาราช และพระเพทราชา ไซคิติที่ได้รับการต่อต้านจากคนพื้นเมือง (คนภูเก็ต) ทำให้ฝรั่งตะวันตกต้องล่าถอยไปคนได้เด็ดเสมอ...ขอคารวะ

และตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 และ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์เรื่อยลงมา กิจการทำเหมืองแร่ มีการขุดค้นกันอย่างเป็นล่ำเป็นสันจริงจังด้วยเทคโนโลยีใหม่ๆ ขุดทั้งบนบกและทางใต้ทะเล และเมื่อเหมืองสูบเข้ามา วิธีการนี้ใช้พลึกหน้าผืนดินมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติอย่างที่สุด

ยุคทองของแร่ธาตุในภูเก็ตมาถึงจุดจบเขาเมื่อปี พ.ศ. 2518 รัฐบาลอาจารย์เลนีย ปราโมช ยกเลิกสัมปทานบัตรของบริษัท เทมโก้ จำกัด อาจจะด้วยเหตุผลว่าไม่มีดีบุกอีกแล้วหรือว่าเกิดสำนึกเรื่องการทำลายทรัพยากรธรรมชาติก็ไม่ได้ แต่ภูเก็ตได้หาทางเลือกใหม่ที่ดีกว่า คือการเปลี่ยนให้ภูเก็ตเป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยว มีการเปิดกิจการโรงแรมขึ้นสูงชันอีกมากมาย เปิดเส้นทางการบินนานาชาติ ภูเก็ตกลายเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวนานาชาติ และภูเก็ตได้รับเลือกให้เป็นเมืองคู่แฝดกับเมืองนิซ เมืองตากอากาศระดับโลกของฝรั่งเศส

ธุรกิจการท่องเที่ยวน่าจะไปได้ดีสำหรับภูเก็ต แต่ก็มีสัญญาณเตือนจากโลกนี้อยู่เสมอ ถ้าหากเราคอยเงี่ยหูสดับรับฟัง การเฟื่องฟูจนถึงที่สุดแบบสุดๆ เช่นเดียวกับการทำธุรกิจเหมืองแร่ที่เป็นมา เป็นสังวรณให้แก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ และการเตือนครั้งยิ่งใหญ่จากภัยธรรมชาติครั้งที่ผ่านมานี้ น่าจะทำให้ภูเก็ตกลับมาพัฒนาให้ภูเก็ตโดยอาศัยทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ตามความจำเป็น ไม่รีบเร่ง และใช้อย่างยั่งยืนถาวรให้ได้ ความสวยงามนั้นถ้าไม่รู้จักใช้ มันก็หมดไปได้เช่นกัน

นี่เป็นความจริงใจในนามของคนไทยทุกคน... โดยเฉพาะจากคนศิลปะที่รักความงามตามธรรมชาติ

19 พฤศจิกายน 2547 ถึงภูเก็ต

ลมพัดขึ้นมา ฟ้าเริ่มสว่างแล้ว รถบัสพาเราข้ามสะพานสารสินเข้าสู่เกาะภูเก็ตโดยสวัสดิภาพ รถวิ่งยาวลงใต้ผ่านกลางเมืองถลาง หยุดคารวะอนุสาวรีย์สองวีรสตรีแห่งเมืองถลาง คือคุณหญิงจันและคุณหญิงมุกน้องสาว อนุสาวรีย์นี้เท่าที่จำได้ไม่ผิดเป็นฝีมือการสร้างและออกแบบโดยปรมาจารย์ศิษย์รักของศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี คือ ท่านอาจารย์สนั่น ศิลากรผู้ล่วงลับไปแล้ว

อนุสาวรีย์แห่งนี้มีลักษณะเรียบง่ายไม่หรูหรา แสดงถึงความเป็นคนดีดีดินของวีรสตรีทั้งสอง แต่ก็มีความรู้ลึกที่น่าน้ำใจงามอยู่ในที่ สองพี่น้องประคองกันทันลำตัวออกในมุมเฉียงแบะระว่างภัย สัตว์ส่วนของทั้งสองเป็นแบบหญิงไทย แต่งกายรัดกุมพร้อมที่จะสู้ศึก ดูเป็นสภาพสตรีเกรง

นับเป็นอนุสาวรีย์หนึ่งของสามัญชนที่น่าชื่นชม

เกาะภูเก็ตนี้มีความกว้างตามที่เขาวัดกันมาคือ 21.3 กิโลเมตร คือจากฝั่งตะวันตกไปสู่ฝั่งตะวันออก และจากเหนือลงไปใต้สุด 38.7 กิโลเมตร เราเดินทางลงไปเกือบใต้สุด เขาจัดที่พักไว้ที่โรงแรมวิจิตรรีสอร์ต อยู่ในบริเวณอ่าวฉลองริมฝั่งทะเลด้านใน ส่วนที่เรียกว่าอ่าวพังงา

พอรถเลี้ยวเข้าบริเวณโรงแรมมองเห็นป้ายแผ่นผ้าต้อนรับเหล่าบรรดาศิลปินขึ้นอยู่กลางลาน ท่านรองนายก อบจ. ภูเก็ต คุณสุทิน อุทัยธารง ผู้บริหาร อบจ. และเจ้าของโรงแรมวิจิตร รีสอร์ต ทั้งหลายให้การต้อนรับศิลปินอย่างดีเยี่ยม ถึงตรงนี้ก็ต้องชกรูปกันอยู่พักใหญ่ กว่าที่จะชนล้มภาระเข้าห้องพัก และเริ่มหาอาหารเข้ารับประทานกันตามที่โรงแรมเตรียมไว้ให้

ขณะที่ผมกำลังชะเง้อชะแห่งหาที่นั่งกินข้าวอยู่ ได้ยินเสียงกรรโชก เรียกชื่อผมแบบคุ้นเคย คือไม่มีคำนำหน้า และต่อท้ายใดๆ

“ณ... ณ...”

จะไม่มีใครเรียกผมอย่างนี้ เพราะผมก็แก่พอตัว ณ ที่นี้ ถ้ามีใครมาเรียกผมอย่างนี้ ก็ต้องเป็นคนที่แก่กว่าผมแน่นอน

หันไปเจอผู้เรียก คือ อาจารย์จรรยา บุญสวน กับภรรยา ปกติผมเรียกกันว่า “พี่บุญ” พี่แกเป็นศิลปินเสาหลักทางภาคเหนือที่จังหวัดลำพูน ลงมาพร้อมกับศิลปินหนุ่มจากเชียงรายที่เป็นลูกศิษย์อีก 2-3 คน ดีใจที่ได้พบพี่บุญ เพราะไม่ได้พบกันมานาน พี่แกยังมีไฟเขียนรูปอย่างไม่หยุดยั้ง

การโคจรมาของพี่บุญ ทำให้โครงการนี้ ครบถ้วนศิลปินทุกภาคบนแผ่นดินไทย

มีเรื่องวุ่นๆ เกี่ยวกับเรื่องที่พิกัดน้อยก็เป็นเหตุการณ์ปกติที่มีคนเข้ามาร่วมเป็นจำนวนมาก และตามธรรมเนียมไทยๆ ก็คือ มักจะไม่ได้บอกให้เจ้าภาพได้รู้ไว้ก่อนว่าจะมากี่คน บางคนบอกไว้ว่ามาคนเดียว แต่พอมาเข้าจริงๆ มีเรือพ่วงมาด้วย 2-3 ถึง 6 คน และการเข้าออกของศิลปินตลอด 3 วัน มีการเปลี่ยนแปลงกันทุกวัน ทำให้คนจัดการปวดเศียรมาก และกระทบไปถึงห้องพัก 2 คนที่ต้องสับเปลี่ยนเวียนกัน บางคนนอนกับคนที่กำลังจะคุ้นกันอยู่แล้ว วันรุ่งขึ้นต้องเปลี่ยนรูปเมทอีกแล้ว

เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องธรรมดา ตาหนีใครไม่ได้ แม้ผู้จัดการจะปวดหัวหน่อยแต่ก็ต้องนึกแบบ positive thinking ว่า ใครๆ ก็อยากจะมาอยู่กับโครงการดีๆ มันก็วุ่นๆ แบบนี้แหละ

รายการในวันนี้เราจะไม่ให้ศิลปินเขียนรูป เนื่องจากเพิ่งมาถึง และเมื่อคืนก็คงร้องรำทำเพลงกัน โยกเยกอยู่ในรถคงงัวเงียกันอยู่ เกรงว่ามือไม้จะสั่น เขียนรูปแล้วอาจจะได้รูปที่ไม่ดี จะเสียของเสียเปล่าๆ เลยจะพาลงเรือไวกิ้งสุดสลาย วนรอบเกาะภูเก็ตให้ได้เห็นว่า สวสวายไข่มุกแห่งอันดามันนี้ จะสวายจริงหรือจะสวายตามคำรำลือหรือไม่

ถ้าจำไม่ผิด รถบัสพาพวกเราไปส่งที่ท่าเรือภูเก็ต น่าจะอยู่ที่อ่าวมะขาม ซึ่งอยู่เหนือขึ้นไปจากอ่าวฉลองที่เราพักอยู่ เป็นซีกด้านตะวันออกของภูเก็ต และอยู่ทางใต้ของตัวเมืองภูเก็ต

เรือไวกิ้งที่เราใช้เดินทางคราวนี้ดูปราดเปรียว งดงาม และทรูหรา มีใบเรือขนาดใหญ่สีแดงสดพร้อมเครื่องหมายหัวกะโหลกแบบโจรสลัดไว้เด่นชัดบนใบ ดูเหมาะกับภาพลักษณ์ของเหล่าศิลปินมากๆ เรือพาเราวิ่งลงใต้ผ่านแหลมพันวา เกาะโหลนที่อยู่หน้าที่พักเรา เกาะแฉวง เกาะเฮ เกาะบอน ถึงตรงนี้ก็มาถึงปลายสุดทางใต้ของเกาะภูเก็ตตรงที่เรารู้จักกันดีในนามแหลมพรหมเทพ เดิมนั้นชื่อแหลมเจ้า ที่นักท่องเที่ยวมาหยุดชมดวงอาทิตย์ยามอัสดง

แต่มันพิเศษตรงที่มุมมองจากทะเลเข้าสู่แหลมพรหมเทพนี้เราไม่เคยเห็นมาก่อน เคยเห็นก็แต่บนประภาคารมองลงไปสู่ทะเล มุมนี้จึงเป็นมุมสวยอีกมุมหนึ่ง โดยเฉพาะกับมุมมองเมื่อผ่านเกาะแก้วที่อยู่ปลายใต้ของแหลมพรหมเทพ

ช่วงระหว่างการท่องเที่ยวของพวกเขาเราก็มีความถูกละเลยเกิดขึ้นเป็นระยะ ทำให้เรือวิ่งไปด้วยความเร็วไม่คงที่เนื่องจากมีศิลปินที่กระเล็นกระสายเข้ามาสมทบ รวมทั้งผู้ที่ติดค้างอยู่บนที่พักรอตามมาสมทบ ผู้จัดก็ช่างบริหารจัดการหาเรือเล็กวิ่งตามมาจนทันกัน เรียกเสียงเฮฮากันเป็นที่สนุกสนาน

พอสุดปลายทางแหลม เรือก็ต้องออกด้านตะวันตกคือด้านทะเลอันดามัน หันหัวย้อนขึ้นทางเหนือของภูเก็ต ผ่านหาดยะนุ้ย หาดในหาน และจอดเรือพักกินอาหารกลางวันกันที่บริเวณอ่าวเลน

ระหว่างย่อยอาหารก็มีรายการดวลไม้คั่วลมมุกกันระหว่างอาจารย์ถาวรและอาจารย์โกศล ผลัดกันเล่าเรื่องจ๊ากคนละเรื่อง ส่วนคนที่เป้นแฟนคาราโอเกะก็ดวลไม้คั่วกันไปอย่างอาจารย์วิชัย อาจารย์ไพรัช และคุณพีระ ถ้อยที่ถ้อยอาศัยเพราะยังไม่มีการมา (เรือ)

เรือออกเดินทางขึ้นไปอีก ผ่านหาดกะตะน้อย หาดกะตะ หาดกะรน หาดกะรนน้อย มองเห็นหาดพริต้อมอยู่แค่เอื้อม และมองเห็นป่าตอง หาดกมลาอยู่ลิบๆ แต่สมาชิกเริ่มเมา (เรือ) มีอาการง่วงงุนเนื่องจากพักผ่อนน้อย จึงพากันลงมดิวว่า เราจะไม่วนรอบเกาะภูเก็ตให้ครบรอบหรอก แต่จะหันหัวกลับย้อนเส้นทางเดิม ไปพักผ่อนนอนหลับเอนกายกันที่โรงแรมวิจิตรจะดีกว่า

ใครคัดค้านยกมือขึ้น... ไม่มี

งานเลี้ยงต้อนรับจากท่านนายก อบจ.

กลับมาถึงที่พักเอาเกือบ 5 โมงเย็น อาบน้ำอาบน้ำทำพักผ่อนเตรียมตัวสำหรับงานเลี้ยงต้อนรับจากท่านนายก อบจ. หมิงเหล็กคนดังของเมืองภูเก็ต คุณอัญชลี วานิช เทพบุตร

ระหว่างที่นั่งรอพระอาทิตย์ตก (ที่จริงรองานเลี้ยง) นักสังสรรค์ทั้งหลายก็ออกตระเวนตกทายคนคุ้นเคย บ้างก็อยู่ที่ห้องพัก บ้างก็อยู่ที่ห้องอาหาร และอีกส่วนหนึ่งก็นั่งพักผ่อนบนสนามหญ้าหน้าโรงแรมมองออกไปสู่ทะเล

ศิลปินไฟแรงที่นั่งเขียนรูปอยู่ไม่หยุดหย่อน ก็คือ อาจารย์ธงชัยของเราทำท่าเหมือนกับว่ากำลังจะรับสั่งงาน คุณเกียรติศักดิ์นั้นรายนี้ไม่หยุดเลยสักวินาทีที่ตามเขียนแต่พอร์ตเตอร์ทอนโน้นคนนั้น แม้แต่พนักงานโรงแรมพี่แกก็จะเขียนให้ครบทุกคน...ดูใจแฉะ

สำหรับศิลปินหนุ่มผู้มีไฟร่นคือคุณเมืองไทย และศิลปินจากเชียงราย นั่งกางขาหยั่งเขียนรูปกันกลางสนามหญ้าโดยที่มีศิลปินอาวุโสคอยนั่งเป็นกองเชียร์อยู่ เช่น พี่อ้อ พี่ก๊วย อาจารย์ญาณวิทย์ และผมเอง...ที่เชียร์อย่างเดียวก็เพราะไม่มีแรงจะทำอะไรแล้ว

ท่านนายก อบจ. คุณอัญชลี วานิช เทพบุตร ของเรา กล่าวเปิดงานต้อนรับพวกเราอย่างเรียบง่ายแต่ประทับใจ ท่านมาพร้อมกับระบำต้อนรับจากเด็กนักเรียนนักศึกษาจากภูเก็ตหลายชุด แล้วก็นั่งพูดคุยกันไปจนหนังตาจะหย่อนลง พอตีคุณฉีของเรามากระซิบบอกว่าจะพาผมไปท่องราตรีภูเก็ต

ผมได้ยินแล้วตาสว่าง ใจหนึ่งก็นึกว่ามันจะดีอยู่หรือปุ่นนี้แล้ว แต่อีกใจหนึ่งก็นึกว่าไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เจ้าภาพเขาจะบริการ...เกรงๆ ใจเขาหน่อยก็จะได้

ปลื้มตัวออกมาจากงานที่ใกล้จะโรยแล้ว คุณนิรุติ เจ้าของภูเก็ตแกลลอรีที่คุณชวน หลีกภัย เพิ่งมาเปิดให้ไม่นานมานี้ มาเป็นโซเฟอร์ให้ผมพาเราอันมีจิ อาจารย์ญาณวิทย์ขึ้นไปบนเขาจริง

เขารังนั้นเป็นเขาเล็กๆ อยู่กลางเกาะภูเก็ต ตัวเมืองภูเก็ตอยู่ด้านหน้าของเขารัง โกลออกไปสู่ทะเลเป็นบริเวณสะพานหิน เรือสินค้า เรือโดยสารแต่โบราณจะมาขึ้นที่นั่น ด้วยเหตุนี้ทั้งเขารังและสะพานหินจึงเป็นเสมือนอ่าวจ๊ายของเมืองภูเก็ต ที่มีภูเขาเป็นปราการอยู่ด้านหลังและมีท่าเรือเป็นลานต้อนรับอยู่หน้าบ้าน...เข้าตำราพอดิ

บนเขารังยามค่าดิน ได้มานั่งดื่มกาแฟอุ่นๆ มองเห็นดวงไฟกะพริบของเมืองภูเก็ตระยิบระยับ เหมือนกับ
ดวงดาวบนท้องฟ้าที่เชื่อมลงมาสู่พื้นดิน...สวรรค์จริงๆ

ภูเก็ตยามราตรีดีกว่าที่คิดไว้ และไม่คิดว่าคุณฉีของเราจะโรแมนติคขนาดนี้ ถึงพยายามมาท่องราตรีภูเก็ต
บนภูเขา

20 พฤศจิกายน 2547 ไปเกาะบอนสู่เกาะแก้ว

เมื่อคืนนี้หลังจากขึ้นชมกับแสงสีของภูเก็ตบนเขารังแล้ว พอกลับมาสู่ที่พักนึกว่าทุกคนคงหลับไหลสิ้นสติสม
ประดีไปหมดแล้ว แต่การณกลับไม่เป็นเช่นนั้น ในความมืดสลัวของห้องอาหารที่จัดเลี้ยงต้อนรับเมื่อเย็นนี้ กลับกลายเป็นวงคอนเสิร์ตขนาดเล็กแต่หนักแน่นด้วยมิตรภาพ มีคุณประทีปเป็นโซโลไวโอลิน คุณวศินเป็นมือกีตาร์ และมีอาจารย์
ไพรัชยาวนานๆ จะดึงเอาขลุ่ยมาแจม นักร้องนั้นมีมากมายโดยคุณเจียบหวานใจคุณวศินเป็นดาวประจำวงพร้อมกับพี่ออร
นักร้องอมตะนัรินธรกาล เพียงเท่านั้นผมก็ติดตรึงอยู่ที่นั่นจนตึกตื่น ออกจากวงไปไหนไม่ได้...ผมก็นักร้องเหมือนกัน

แต่พอวงเลิกกลับไปนอน แต่ตาสว่างนอนไม่หลับเพราะใจมันอยากจะร้องเพลงอีก

ตื่นเช้าวันนี้ก็เลยโหยๆ อีก วันนี้เราจะไปเขียนรูปกันที่เกาะบอน เกาะบอนเป็นเกาะเล็กๆ ที่อยู่ทางใต้ปลาย
ติ่งของแหลมพรหมเทพ มีรถไปส่งลงที่หาดราไวย์ นั่งเรือหางวี่งน้ำกระจายใช้เวลาสักครึ่งชั่วโมงก็ถึง แต่หลายคน
เปียกม้อลอกม้อแฉก เพราะน้ำจากหัวเรือกับลมที่พัดน้ำกลับเข้ามา

เกาะบอนมีหาดทรายขาวยาวพอเล่นน้ำได้ ลงจากเรือหางแล้วเราก็มารออาหารกลางวันซึ่งจะพกดิดตัวไป เดิน
ตัดแหลมที่มีร้านอาหารตั้งอยู่ถัดไปก็เห็นอ่าวเล็กๆ ที่มีหินระเกะระกะสวยงามดีที่ตรงนี้ หลายคนนั่งเขียนรูป มองข้าม
ฝั่งไปบนเกาะภูเก็ตแลเห็นแหลมพรหมเทพอยู่ไกลๆ

ที่ตรงนี้ได้นั่งเขียนรูปไปได้คุยกันไปกับศิลปินที่มาจากทางใต้ ได้คุยกับอาจารย์พรทิพย์จากสงขลาอีกครั้ง
หลังจากที่มีมิตรภาพต่อกันเมื่อการเดินทางครั้งก่อน โดยเฉพาะกับอาจารย์กมลซึ่งมาจากปัตตานี ด้วยความเป็นห่วง
สถานการณ์ 3 จังหวัดชายแดนจึงมีการสอบถามข้อมูลกัน

“อาจารย์กลัวไหมครับ ต้องอยู่ที่นั่น”

“กลัวชิครับ” อาจารย์กมลพูดแล้วหยุดเว้นจังหวะ “กลัวจะไม่จ่ายเงินค่าคุ้มครอง 2,500 บาท รออยู่นาน
ไม่จ่ายสักที”

“แล้วตอนนี้ได้รับหรือยัง”

“จ่ายมาแล้ว...จ่ายแล้วก็กลัว” พูดแล้วอาจารย์กมลก็หัวเราะฮิฮิในลำคอ

นี่แหละคืออารมณ์ความรู้สึกของคนใต้โดยแท้ อดทนและมีอารมณ์ขันแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่คับขัน

พักกินข้าวกลางวันเสร็จมีโปรแกรมให้เลือกว่าจะเขียนรูปอยู่ที่เกาะบอน หรือจะไปเที่ยวเกาะแก้วที่อยู่เยื้องไป
นี้อีกไม่ไกล ผมและพรรคพวกอีกสิบกว่าคนเลือกที่จะไปเกาะแก้ว อะไรที่ยังไม่เคยไป เราจะไป

เกาะแก้วนี้เรียกเต็มๆ ว่าเกาะแก้วพิสดาร แต่ไม่ใช่เกาะแก้วที่ท่านสุนทรภู่เขียนถึงในพระอภัยมณี เพราะ
เกาะแก้วนั่นคือ เกาะเสม็ด ทั้งหัวตะเอย คนละแก้วกัน เกาะนี้คงเรียกเลียนแบบกัน เกาะแก้วพิสดารที่ถูกตึกนี้มี
ขนาดเล็กกว่าเกาะบอน มีสำนักสงฆ์เล็กๆ มีพระอยู่ไม่กี่รูป ก่อนถึงฝั่งมองเห็นฐานพระพุทธรูปขนาดใหญ่อยู่ปลายแหลม
แต่บนฐานกลับมีพระพุทธรูปขนาดเล็กตั้งอยู่บนฐานใหญ่อีกที ดูแปลกที่ขนาดสัดส่วนไม่สมดุลกัน สอบถามจาก
ชาวบ้านที่นั่นได้ความว่า มีคนเดินทางมาจากฝั่งเพื่อมาสร้างพระพุทธรูปขนาดใหญ่ แต่สร้างได้แค่ฐานเท่านั้น ด้วยผู้คนถึง
30 คน มาประสมอบุติเหตุเรือลมเสียชีวิต ต่อมาเลยมีผู้คนเอาพระพุทธรูปองค์เล็กมาตั้งไว้แทน

ขอบอกว่าบรรยากาศที่เกาะแก้วนี้น่าหลับนอนมาก ผมนั่งนอนดูคุณยุ่น-วิรัชเขียนรูปได้พักเดียวก็หลับไป
ตื่นขึ้นมาเดินตามอาจารย์ญาณวิทย์ อาจารย์ดูเช่ และอาจารย์ปวยขึ้นไปบนศาลาถึงวังงู้นหลับไปอีก มาตื่นขึ้นอีกครั้ง
ก็เมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยจากพระอภัยมณี ความไพเราะทำให้ต้องสะดุ้งตื่น มองหาแหล่งที่มาของเสียงจึงเห็นอาจารย์ไพรัช
นั่งอยู่หน้ารูปเขียนบนโขดหิน กำลังดื่มด่ำกับเสียงดนตรีที่ตนเองทำขึ้น

ผมนึกขำอยู่ในใจว่า เสียงปี่จากพระอภัยมณีจะต้องทำให้คนฟังเคลิบเคลิ้มหลับไป แต่เสียงขลุ่ยจากอาจารย์
ไพรัช โห่งทำให้ผมสะดุ้งตื่นไปได้แล้ว

เรากลับจากเกาะแก้วตรงสู่หาดราไวย์ ที่นี้เราได้พบกับศิลปินอาวุโสนั่งเขียนรูปกันอยู่เป็นแถวริมหาด พี่แ
ฉลาดแะะ ไม่ยอมเดินทางไปไหนเลย ล้อกันริมหาดนี้เอง ทั้งหมดมีพี่ออร มีทิพย์คอยให้กำลังใจ มีอาจารย์ธงชัย
อาจารย์สมศักดิ์ (เขาวินธาดาพงษ์) พร้อมศิลปินตึกแกรรยา

คืนนั้นกินข้าวเสร็จมีพายัพัดเข้าที่พัก เล่นเอาหมดสนุก แต่ก็นั่งคุยเรื่องลัทธิเพเทระกันจนตึกตื่น ไม่ต่างจากคืน
ก่อน บรรยากาศเงียบๆ เบิกๆ พักอยู่

21 พฤศจิกายน 2547 วันที่สามแล้ว

ทั้งเมื่อวานนี้กับวันนี้มีผู้คนชาวกลันสีของเราแวะเวียนเข้ามาเพิ่มเติม และเดินทางกลับก็มี อาจารย์ปรีชาเพิ่ง
มาถึงก็นั่งเขียนรูปที่โรงแรมรวดเดียว 4 รูป โดยไม่ขยับตัวไปไหนเลย อาจารย์ธนะตามมาอีก รวมไปถึง
อาจารย์มูฮำหมัดขึ้นมาจากทางใต้บอกว่าเพิ่งเสร็จธุระ

ช่วงคืนวานหลังจากโดนพายุกระหน่ำ ลมหนาวมาเยือน ทำให้พวกเราแข็งๆ กันไป แต่ก็ไม่มีใครกลับไปหลับ
นอน นั่งเฝ้าตากันเป็นกลุ่มๆ หลายคนนึกถึงอาจารย์โกศลว่าหายหน้าไปไหนทั้งวัน มีผลทำให้วงการเจียบเหงาไป ตอน
ดึกเลยต้องส่งเสียงไปเรียกให้กลับมาหน่อย

อาจารย์โกศลนี้จำได้ว่าในการพบปะกันครั้งแรก อาจารย์ยังไม่คุ้นกันเลยวางตัวสุภาพเรียบร้อยมาก มาครั้งที่
สองเริ่มมีสีสัน ก็อาจารย์โกศลนี้แหละที่บอกว่าแก่นักเรียนทุนมอเก็นซึ่งส่งมาเรียน ตอนนี่เรียนจบแล้วกำลังกลับบ้าน
พอไปถึงหมู่บ้านมอเก็นแกก็ปลอมตัวกลมกลืนกับมอเก็นไปนั่งขายของที่ระลึก เรียกเสียงเฮฮาจากพวกเรา มาคราวนี้
เจอกันเป็นครั้งที่สาม คราวนี้เลยสนุกกันเต็มที่

เรื่องที่ว่าอาจารย์โกศลทำให้พวกเราบันเทิงเริงรมย์นี้เล่าไม่ได้หมด เพราะเยอะแยะหนึ่ง และมีจำนวนหนึ่ง
ต้องเซ็นเซอร์ไม่เหมาะกับเยาวชนแต่เหมาะกับคนสูงอายุและคนชราเท่านั้น

นำเสนออีกเรื่องหนึ่ง อาจารย์โกศลทำหน้าที่เตรียมตอบกับพวกเราว่าที่พักที่โรงแรมนี้มีปัญหา

พวกเราเริ่มเหลียวหน้าเหลียวหลังแล้วอาจารย์โกศลจะพูดอะไรไม่ได้ออกไป มาอยู่กินเขาฟรีๆ คุณตั้มเจ้าของ
โรงแรมรู้เข้าเขาจะเสียใจ

“คืออย่างนั้นะครับ ไม่ต้องตกใจ” อาจารย์โกศลไม่ยอมหยุด

“ห้องน้ำมีปัญหาคับ ผมไปสำรวจห้องน้ำของผู้หญิงแล้วไม่มีปัญหา ที่ฉีกกับที่ฉีกเป็นทีเดียวกัน แต่ห้องน้ำของ
ผมมันแยกที่ฉีกกับที่ฉีกไปคนละทาง”

“แล้วมันยังไงละ อาจารย์โกโสนั่น”

“มันก็ยุ่งนะชิครับ กำลังอื้ออยู่ พอดีฉีกต้องวิ่งไปอีกทาง มันลึบสนออยู่นะอาจารย์”

“.....!.....?”